

Arrest van het arbeidshof te Gent van 8 februari 2016 (D.E. t./ K.099, AR 2015/AG/165)

Onuitgegeven

FAMIFED besliste het recht op gewaarborgde gezinsbijslag van appellante stop te zetten in het kader van artikel 1 van de Wet van 20 juni 1971 tot instelling van gewaarborgde kinderbijslag, dat bepaalt dat men moet toegelaten of gemachtigd zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen. De betrokkene werd geacht aan deze voorwaarde te voldoen op basis van het attest van immatriculatie dat haar werd toegekend, doch recente administratieve onderrichtingen en interpretatie van de wetgeving bepalen dat een dergelijk attest van immatriculatie geen uiting geeft aan een toelating of machtiging.

In eerste aanleg werd de vordering ontvankelijk verklaard doch afgewezen als ongegrond en werd de bestreden beslissing derhalve bevestigd. De eerste rechter oordeelde immers dat een attest van immatriculatie geenszins kan aanzien worden als een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden.

Appellant stelt echter onder meer dat de parlementaire voorbereidende werken enkel de voorwaarde stellen dat het verblijf van de aanvrager van vreemde nationaliteit 'regelmatig' moet zijn en dat het verblijf met attest van immatriculatie onmiskenbaar regelmatig is, aangezien de gemeente het attest afgeeft in duidelijk omschreven en gecontroleerde situaties, waarbij de vreemdeling wordt ingeschreven in het rijksregister en het voormeld attest dient om het verblijf voorlopig toe te laten en te dekken.

Het Hof oordeelt dat appellante ten onrechte voorhoudt dat een voorlopige en precaire toelating om in het land te verblijven, gelijkgesteld kan worden met een toelating of machtiging tot verblijf in de zin van de artikelen 9 en 10 van de Wet van 15 december 1980, waar in de wet van 20 juni 1971 impliciet wordt naar verwezen.

De eerste rechter heeft correct de hoger vermelde wetsbepalingen geïnterpreteerd en toegepast. De grieven van de appellante zijn ongegrond. Het vonnis wordt volledig bevestigd.

D.E. , wonende te
appellante,
vertegenwoordigd door mr.

advocaat te

tegen

Het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag (FAMIFED), met zetel te 1000 BRUSSEL, Trierstraat
70,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. , advocaat te

* * *

De stukken van de rechtspleging werden onderzocht, inzonderheid het door de griffier eensluidend verklaard afschrift van het op tegenspraak gewezen vonnis d.d. 17 april 2015 van de kamer S4B van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas (A.R. 14/2048/A), bij gerechtsbrief van 20 april 2015 aan de partijen ter kennis gebracht, tegen hetwelk het hoger beroep gericht is, en de conclusies van partijen.

Gelet op het verzoekschrift tot hoger beroep, op 12 mei 2015 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent.

Gelet op de beschikking d.d. 4 juni 2015 in toepassing van artikel 747, §2 van het Gerechtelijk Wetboek tot het bepalen van conclusietermijnen en de rechtsdag.

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet in de openbare terechtzitting van 9 november 2015.

De debatten werden gesloten.

Het openbaar ministerie legde op 14 december 2015 een schriftelijk advies op de griffie neer. Dit schriftelijk advies werd ondertekend door Wim Van Nieuwenhove, substituut-generaal bij het Auditoraat-generaal te Gent.

De appellante repliceerde op dit advies, door middel van een conclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 24 december 2015.

Het arbeidshof nam de zaak op 11 januari 2016 in beraad om uitspraak te doen op heden.

* * *

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

* * *

2. Het voorwerp van de betwisting.

Bij beslissing van het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag (FAMIFED), huidig geïntimeerde, van 16 september 2014 werd aan mevrouw **D. E.** huidig appellante, gemeld dat het recht op gewaarborgde gezinsbijslag moest worden herzien en eindigde op 31 juli 2014.

Deze beslissing is gesteund op het feit dat zij recht had op gewaarborgde gezinsbijslag sinds 1 mei 2010 en dat in toepassing van artikel 1 van de Wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde kinderbijslag zij moet toegelaten of gemachtigd zijn om in België te verblijven of er zich te vestigen. Zij werd geacht aan deze voorwaarde te voldoen op basis van het attest van immatriculatie dat haar werd toegekend, doch recente administratieve onderrichtingen en interpretatie van de wetgeving bepalen dat dergelijk attest van immatriculatie geen uiting geeft aan een toelating of machtiging.

Mevrouw **D. E.** is het hiermee niet eens.

* * *

Bij verzoekschrift, op 26 september 2014 neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, vorderde de appellante de beslissing van de geïntimeerde d.d. 16 september 2014 te vernietigen en te zeggen voor recht dat de appellante haar recht op gewaarborgde gezinsbijslag behoudt vanaf 1 augustus 2014 en de geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, in haar hoofde begroot op 120,25 euro rechtsplegingsvergoeding.

De zaak werd ingeschreven op de algemene rol van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, onder A.R.nr. 14/2048/A.

In een conclusie, op 31 januari 2015 neergelegd ter zelfde griffie, vorderde de geïntimeerde de vordering van de appellante ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren en de beslissing dd. 16 september 2014 integraal te bevestigen en derhalve te zeggen voor recht dat geen gewaarborgde gezinsbijslag kan worden toegekend aan de appellante vermits niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 1, achtste lid van de Wet van 20 juli 1971. Ten slotte vorderde zij de kosten te begroten als naar recht.

Bij vonnis van 17 april 2015 van de kamer SB4 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, werd de vordering ontvankelijk verklaard doch afgewezen als ongegrond en werd de bestreden beslissing derhalve bevestigd.

De geïntimeerde werd verwezen in de kosten van het geding in toepassing van art. 1017, 2de lid Ger. W.

PAGE 01-00000377936-0003-0007-01-01-4

De eerste rechter was van oordeel dat:

- Aangezien volgens artikel 1 van de Wet gewaarborgde Gezinsbijslag, de aanvrager dient toegelaten of gemachtigd te zijn in België te verblijven of er zich te vestigen en dit artikel verwijst naar de Vreemdelingenwet, voor de interpretatie van de termen "toegelaten" en "gemachtigd" wordt teruggerepen naar de Vreemdelingenwet waarin voornoemde termen een specifieke betekenis hebben.
- Een attest van immatriculatie geenszins kan aanzien worden als een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden
- Het verblijf tijdens de asielprocedure middels een attest van immatriculatie niet overeenstemt met een machtiging of toelating tot verblijf in de zin van de artikelen 9 en 10 en volgende van de Vreemdelingenwet.
- Het rechtzetten van het gegeven dat in het verleden de wetgeving te ruim en dus niet correct werd toegepast is niet in strijd met de beginselen van het vertrouwensbeginsel.

* * *

3. Beroepsgrievens.

Bij verzoekschrift, op 12 mei 2015 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, heeft de appellante tegen het voornoemd vonnis van 17 april 2015 hoger beroep aangetekend.

De appellante vordert:

- het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- dienvolgens het bestreden vonnis te vernietigen en opnieuw rechtdoende, te zeggen voor recht dat de beslissing van het Federaal Agentschap voor de Kinderbijslag van 16 september 2014 dient te worden vernietigd zodat de appellante vanaf 1 augustus 2014 haar recht op gewaarborgde kinderbijslag behoudt.
- de kosten van het geding in eerste aanleg en in hoger beroep ten laste te leggen van de geïntimeerde, in hoofde van de appellante begroot op 120,25 euro rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg en 160,36 euro rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

De appellant acht zich gegriefd door het vonnis omdat:

- de Vreemdelingenwet nergens een algemene definitie van de begrippen "toelating of machtiging tot verblijf" bevat en in voormelde wet slaan de begrippen "toelating of machtiging tot verblijf" op verschillende situaties, met name:
 - o bij toelating of machtiging tot verblijf " van meer dan drie maanden erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat de voorwaarden voor een verblijfrecht van rechtswege voldaan zijn;
 - o bij een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden kent de Dienst Vreemdelingenzaken zelf een verblijf toe, al dan niet volgens wettelijk bepaalde criteria en deze beslissingen geven recht op een elektronische vreemdelingenkaart.

- o het attest van immatriculatie wordt volgens de verblijfswetgeving afgegeven in bepaalde situaties tijdens een verblijfsprocedure waarbij er nog een beslissing over een verdere toelating of machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet genomen worden en met dit attest van immatriculatie wordt het verblijf in België toegelaten tot wanneer die beslissing genomen is, dus het verblijf is dan voorlopig toegelaten en gedekt (cfr. arresten Hof van Cassatie C.08.0115.N en C.07.0641.N van 20 februari 2009, <http://jure.juridat.just.fgov.be/viewdecision.html?justel=N-20090220-12&idxcid=232856&lang=nl>);
- de eerste rechter geheel onterecht stelt dat de bewoordingen 'toegelaten of gemachtigd tot verblijf' verwijzen naar de strikt afgelijnde toestand van de vreemdeling die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing genomen door een overheid bevoegd tot het toelaten of machtigen tot verblijf wat geenszins te lezen is in de parlementaire voorbereidende werken bij artikel 1 van de Wet gewaarborgde gezinsbijslag. In voormelde wet wordt niet specifiek bepaald dat een toelating of machtiging voor meer dan drie maanden in aanmerking zou komen en in de parlementaire voorbereidende werken wordt enkel de voorwaarde gesteld dat het verblijf van de aanvrager van vreemde nationaliteit "regelmatig" moet zijn (verslag aan de Koning bij KB nr. 242 tot wijziging van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde kinderbijslag, BS 13 januari 1984, 379).
- een verblijf met attest van immatriculatie onmiskenbaar regelmatig is, aangezien de gemeente het attest afgeeft in duidelijk omschreven en gecontroleerde situaties, waarbij de vreemdeling wordt ingeschreven in het rijksregister en het voormeld attest dient om het verblijf voorlopig toe te laten en te dekken
- appellante is dus wel degelijk gerechtigd tot gewaarborgde gezinsbijslag na 1 augustus 2014 en dient het bestreden vonnis dan ook te worden vernietigd.

* * *

Bij conclusie, op 3 augustus 2015 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, vordert de geïntimeerde het beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en het bestreden vonnis d.d. 17 april 2015 te bevestigen in al zijn beschikkingen.

Verder verzoekt geïntimeerde haar beslissing van 16 september 2014 dienvolgens integraal te bevestigen en te zeggen voor recht dat aan appellante geen gewaarborgde gezinsbijslag kan toegekend worden vermits niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 1, achtste lid van de Wet van 20 juli 1971.

Ten slotte vordert zij de kosten te begroten als naar recht.

* * *

Bij (synthese)conclusie, op 24 augustus 2015 neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, werkt de appellante haar standpunt verder uit en volhardt in haar vordering zoals gesteld in het verzoekschrift tot hoger beroep.

* * *

PAGE 01-00000377936-0005-0007-01-01-4

Bij tweede conclusies, op 9 oktober 2015 neergelegd ter zelfde griffie, werkt de geïntimeerde haar stelling verder uit en handhaaft haar vordering zoals gesteld in haar vorige conclusies.

4. Beoordeling.

4.1. Ten onrechte stelt de appellante in haar eerste grief dat volgens geïntimeerde het attest van immatriculatie geen bewijs zou inhouden van een "toelating of machtiging tot verblijf" in de zin van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

4.2. Het attest van immatriculatie model A wordt aan de vreemdeling verstrekt op grond van artikel 7, lid 2 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het attest betekent enkel dat de vreemdeling voorlopig is ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het attest houdt geenszins in dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden (zie en vgl. Rvs 26 november 2012, arrest nr. 221.518, www.raadvst-conet.at.be, hier navolgbaar).

4.3. Artikel 1, lid 8 van de Wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag verwijst expliciet naar de woorden "toegelaten" of "gemachtigd te verblijven" overeenkomstig de bepalingen van de Wet van 15 december 1980. Er kan geen discussie bestaan dat in de betrokken periode appellante niet toegelaten of gemachtigd was om in België te verblijven in de zin van de artikelen 9 en 10 van de Wet van 15 december 1980.

4.4. Ten onrechte houdt de appellante voor dat een voorlopige en preciaire (in afwachting van de beslissing op medische gronden) toelating om in het land te verblijven, gelijkgesteld kan worden met een toelating of machtiging tot verblijf in de zin van de artikelen 9 en 10 van de Wet van 15 december 1980, waar in de wet van 20 juli 1971 impliciet wordt naar verwezen.

4.5. De eerste rechter heeft correct de hoger vermelde wetsbepalingen geïnterpreteerd en toegepast. De grieven van de appellante zijn ongegrond. Het beroepen vonnis wordt volledig bevestigd.

4.6. De geïntimeerde dient op grond van artikel 1017, lid 2 Ger. W. te worden verwezen tot de kosten van het hoger beroep.

* * *

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

rechtsprekend op tegenspraak,

PAGE 01-00000377936-0006-0007-01-01-4

gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24 van deze wet,

gelet op het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, uitgebracht door substituit-generaal Wim Van Nieuwenhove en neergelegd ter griffie op 14 december 2015 waarop appellante heeft gerepliceerd door middel van een conclusie, neergelegd ter griffie op 24 december 2015.

verwerpt alle andere, ruimere of strijdige conclusies.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het op tegenspraak gewezen vonnis d.d. 17 april 2015 van de kamer S4B van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas (A.R. 14/2048/A), in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt de geïntimeerde overeenkomstig artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek in de kosten van het hoger beroep.

Begroot deze kosten als volgt:

- aan de zijde van de appellante:
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 160,36 EUR;
- aan de zijde van de geïntimeerde:
- geen blij gebrek aan omstandige opgave

Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Gent, zesde kamer, samengesteld uit Vincent DOOMS, raadsheer in het arbeidshof, voorzitter, Olivier HERBERIGS, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Lucien DE PAEPE, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-bedlende, en in openbare terechtzitting van acht februari tweeduizend en zestien uitgesproken door Vincent DOOMS, voorzitter, met bijstand van Nadia LEUS, griffier.

N. Leus

L. De Paepe

O. Herberigs

V. Doms

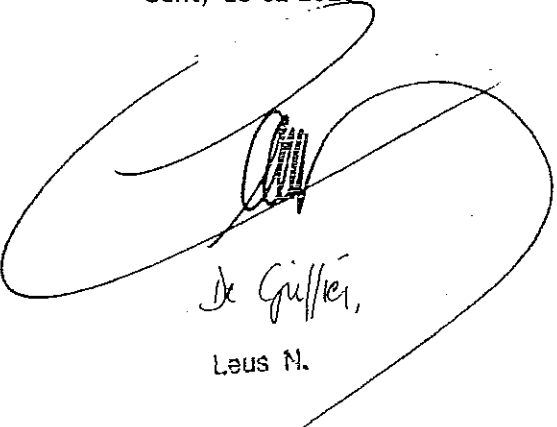

Eensluidend verklaarde kopie
Afgeleverd aan: FAMIFED

art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Gent, 10-02-2016

de Gijssels,
Leus N.